

vendigt, at den forelægges Ministeren m. v. Man mener, at den stedlige Politimyndighed i saadanne Tilfælde kan udøve det rimelige Skøn.

Der tænkes selvfølgelig kun paa den Kørsel, der foregaar ved en enkelt særlig Lejlighed, derimod ikke paa en regelmæssig tilbagevendende Kørsel, f. Eks. paa Søndagene i en eller flere Sommermaaneder; til sidstnævnte Kørsel bør Tilladelse søges paa almindelig Vis.

Flertallet foreslaar, at de i det fremsatte Lovforslags §§ 2, 3 og 4 indeholdte Bestemmelser om, at Ministeren for offentlige Arbejder træffer de paagældende Beslutninger (vedrørende Oprettelsen af nye Ruter m. v.) efter forud indhentet Erklæring fra et nærmere angivet Nævn, skal udgaa.

Man mener ikke at burde fastslaa paa Forhaand, at et saadant Nævn — som efter Forslaget vil blive ret stort og be- kosteligt — skal opretholdes ud i Fremtiden af Hensyn til de formentlig ikke særlig mange Andragender om Tilladelse til nye Ruter, der kan forventes, naar Forholdene først er bragt i Orden ved en Regulering af de nu bestaaende Ruter; jfr. derimod nærmere angaaende denne Regulering Bemærkningerne nedenfor til § 7.

Flertallet foreslaar en ny Affattelse af Lovforslagets § 3 og tilsigter hermed en Ordning, som i det væsentlige er af samme Art som Lovforslagets, men adskiller sig fra denne hovedsagelig ved, at det kommunale Raad, som ønsker en Rute oprettet, under alle Omstændigheder kan kræve dette, naar $\frac{3}{4}$ af Raadet fastholder Ønsket derom.

Ved denne Ændring finder man det derimod rigtigt, at alle Sager angaaende nye Ruter indsendes til Ministeriet, for at det kan blive undersøgt, om Hensynet til bestaaende Jernbaner, Postruter eller koncessionerede Sporveje taler mod Rutens Oprettelse i det hele eller dog paa de foreslaaede Vilkaar.

Flertallet mener ikke, at det enkelte kommunale Raad ved Forhandling med Statsbaner, Postvæsen etc. overalt vil

kunne bringe disse Forhold paa det rene, og derhos er det jo nødvendigt, at der er en øverste Myndighed, for hvilken Spørgsmaalet om eventuelle modstridende Interesser kan forelægges til Afgørelse.

Man har ikke ment det nødvendigt at fastsætte en Frist af 3 Maaneder for Sagens Forelæggelse for Ministeren. Ofte vil den sikkert kunne afgøres adskilligt hurtigere. Paa den anden Side er det klart, at Forelæggelsen maa ske med en passende Frist, men det vil jo være i vedkommende kommunale Myndigheds egen Interesse at sørge derfor, da Afgørelsen ellers eventuelt ikke kan forventes og Ruten saaledes ikke komme i Gang til den ønskede Tid.

At Paragraffen ikke angaar de i § 2 III. c. omhandlede Tilfælde, hvor Ministeren ligesom nu skal afgøre Sagen paa Grund af Uenighed mellem de kommunale Raad, er formentlig selvfølgelig, men bør dog fremgaa udtrykkeligt.

Flertallet foreslaar endvidere en ny Affattelse af Lovforslagets § 7 og har i denne Paragraf samlet alle Bestemmelser vedrørende saavel den Regulering, der bør finde Sted af de nu bestaaende Ruter, som de særlige Foranstaltninger, en saadan Regulering nødvendig, altsaa — med de Ændringer, man har anset fornødne — alt, hvad der omhandles i det fremsatte Lovforslags §§ 6, 8 og 9.

Man har ment i Hovedtræk at kunne følge Regeringens Forslag navnlig ogsaa deri, at samtlige i Henhold til Færdselslovens § 19 givne Tilladelser bør indkaldes til en almindelig og systematisk Prøvelse, hvorunder saavel lokale som samtrafikale Hensyn bør tages i Betragtning; at Ministeren for offentlige Arbejder bør foretage denne Prøvelse og afgøre de enkelte Ruters Forhold, at han dertil bør have Bistand af et Udvalg (sammensat som det af Regeringen foreslaaede Nævn), der kan foretage Realitetsbehandlingen, derunder navnlig ogsaa forhandle med Amsraadene, der har tilladt Ruter, og at denne Prøvelse kan resultere saavel i Ruters Opretholdelse som i deres Foran-